

ARAX

Het magazine van ASV Gladzor

**Onvergetelijke
nachtmerrie p.3**

**Armeniërs op Malta
en hun verband met
Kilikia p.8**

**Hay-Tater en hun
bijzondere
dialect p.4**

**Transkaukasia,
van Rusland tot
Armenië p.9**

**Girlpower bij het
ontstaan van de
Armeense kerk p.5**

**Armenian
Native Faith
p.10**

Juni 2019

Bestuur 13

ONVERGETELIJKE NACHTMERRIE

Suren, een 9 jarig jongetje dat in Trabzon woont, heeft net zijn zusje en moeder voor hem verkracht en vermoord zien worden, maakt mij wakker op 24 april 1915. Hij rent rond met een opengesneden buik. Wetend dat ik uit de toekomst kom, vraagt hij hulp aan mij. Ik probeer hem wijs te maken dat het geen zin heeft, dat dit al voorbij is en bijna alle Armeniërs al dood zijn. Tevergeefs kijkt hij mij aan en vertelt dat ik ook zelf aan het ontbinden ben. Dat wij niet veel verschillen van de stervende Armeniërs uit 1915. Plots voel ik mijn onderlichaam verlammen, mijn buik wordt van binnenuit opengereten. Ik trek een Ottomaanse dolk uit, waarop stond "Death to all Armenians". Wakker! Het was maar een nachtmerrie. Nog steeds word ik bezocht door de onrustige zielen uit het verleden. Ik deed mijn ogen weer dicht en zag het weer voor me. De projectie van afschuw, een levensechte

herbeleving. Het lijkt alsof wij Armeniërs een verlengde herinnering hebben. Een geheugen dat vastzit in onze DNA. IJzer, onmenselijkheid en goddeloosheid. Dat waren de grondstoffen van de dood in de Armeense Genocide van 1915. Suren als je mij nu hoort, wees dan daarboven goed voor je moeder en je zusje. De nog levende Armeniërs zullen de strijd voor de erkenning van jouw dood voortzetten. Ik hoop dat de wind mijn gebeden meeneemt en het laat neerdalen bij de bergen waar de rusteloze zielen nog rondwalen. Dat de gebeden van ons allen, als zaden op de bloederige bergen verstrooid worden. Wij zullen weer bloeien, wij zullen weer groeien! Maar tot die tijd blijft het een leugen van Turkije, dat onbeantwoord blijft door de vele volkeren. Wij moeten ze blijven confronteren. Wat verbergt toch de halve maan? Is het wel groot genoeg om

de waarheid achter zich te maskeren? Al het rood op de Turkse vlag is de kleur van het bloed van mijn voorouders. Ik keer weer terug in de droom. Zonder dat ik controle heb over mijn lichaam, was ik een graf aan het graven. Naast mij ligt een lichaam met bebloede witte lakens eroverheen. Wie was ik toch aan het begraven? Ik haal een stukje van het laken weg en zie een herkenbaar gezicht. Het was ik! Ik schrok weer wakker en besef nu pas wat Suren mij eerder duidelijk probeerde te maken. De genocide is nog steeds niet voorbij, wie hield ik nou voor de gek. Wij zijn niet één keer gedood, maar nog steeds worden wij doodgestoken door deze ontkenning. Elke stap vooruit zonder erkenning, zorgt ervoor dat het Turkse zwaard nog dieper in het hart van ons volk doorboort.

Hayk Abrahamian

ARMENIERS OP MALTA EN HUN VERBAND MET KILIKIA

Veel leden weten dat we vorig jaar naar Malta zijn geweest. Ondanks dat dit geen standaard 'Armeense' bestemming is (wel zon, strand en cultuur natuurlijk), is er wel degelijk een lange historie van Armeniërs op Malta, voortkomend uit twee gebeurtenissen in de geschiedenis. In deze tweede reportage lees je over de geschiedenis van de Armeniërs op Malta en onze korte ontmoeting met de gemeenschap.

Overigens: de kerk 'van onze Vrouwe van Liesse' is in de 17e eeuw gebouwd door de financiering van een lid van de Armeense Luzanian familie, een ambtenaar uit Armenië.

Levon (Leo) II regeerde van 1269 tot 1289 over Kilikia. Tijdens zijn leven was Armenië in oorlog met de Mameluken en stonden ze recht tegenover Mongoolse invasies. Levon moest in afwezigheid van zijn vader het land verdedigen tegen de Mameluken, maar werd gevangen genomen. In ruil voor land, geld en forten, kreeg vader Hetoem zijn zoon terug. Later smeedden zij een alliantie tussen Armenië en de Mongolen, omdat zij een gezamenlijke vijand hadden in het Midden-Oosten, de aanhoudende stroom van Arabische en Egyptische (Mameluken) invasies. Ook hier werden zij verslagen, in 1281 bij Homs (Syrië). Uiteindelijk kwam Armenië onder Mongools leiderschap maar met de verzwakking van het Mongoolse rijk en het Armeense koninkrijk viel Kilikia in 1375 uit elkaar. Dit was de val van het laatste Armeense rijk tot aan de vorige eeuw. Levon heeft overigens Marco Polo ontmoet en schijnt te zijn gestorven aan een arseenvergiftiging...

Sin

Verder lezen:

<https://armenianweekly.com/2010/11/01/malta-and-its-connection-with-the-kingdom-of-armenia/>
<https://new.malta-armenia.eu/>
<https://www.timesofmalta.com/articles/view/20140914/life-features/The-church-of-Our-Lady-of-Liesz-and-its-legend.535977>
<https://web.archive.org/web/20151204201901/http://www.culturalheritage.gov.mt/filebank/inventory/Chapels%20and%20Niches/00516.pdf>

Malta, 1000 jaar geleden nog de Orde van Sint Jan genoemd, had sinds 1097 al diplomatieke banden met het koninkrijk Kilikia. Zowel ridders van de Orde woonden in Kilikia, als Armeniërs op Malta. De koning van Kilikia, Levon II, liet twee kastelen over aan de Maltezen. In 1375 viel Kilikia en kwam er een grote instroom Armeniërs op gang. Al meer dan 600 jaar is er dus een stabiele Armeense gemeenschap! Tijdens de genocide kwamen ook veel vluchtelingen het eiland binnen. Velen trokken door naar het vasteland, naar andere Europese landen.

Een Armeense organisatie, onder leiding van Vera Boyajyan (zie ook foto), begon met een Armeens congres in 2009 op Malta. Kort daarna hebben zij een Khachqar laten onthullen vlakbij Valetta, ter nagedachtenis aan de gebeurtenissen in 1915 maar ook 1375. Vorig jaar nog hielden zij over het gehele eiland een culturele week vol Armeense culturele evenementen.

Mijn vroegste herinneringen over verhalen van de genocide zijn vrij precies. Ik weet nog hoe mijn oma ons verzamelde en niet een sprookje ging vertellen, maar ons echte familie geschiedenis. Ze was een fijne verhalenverteller, deed het met veel nauwkeurigheid en zachtheid. Terwijl het toch echt een horror genre had. Met volle aandacht luisterden we naar hoe de moeder van mijn oma was gevlucht van de slechteriken, hoe zij ontvoerd werd door een ander profiteur, hoe zij die wist af te wenden en hoe ze vastberaden was om te trouwen met een Armeniër en niets anders. Eigenlijk een heldin die alles wist te overwinnen. Ik was trots op haar, trots dat haar bloed in mijn aderen stroomde. Mijn oma huilde vaak tijdens het vertellen, het was waarschijnlijk haar manier van verwerken. Ze had de moeilijke opgave om het door te geven aan de volgende generatie. Om het staande te houden, het grote onrecht uit te schreeuwen.

Zo compleet heb ik het verhaal niet meer gehoord sinds mijn kindertijden en als ik ernaar vroeg was ze meestal kort en ging het van zich af wentelen. De pijn, die greep haar keel, kon ik meestal horen aan haar stem.

Onlangs overleed mijn oma en mijn wereld stond op zijn kop. Zij was de aller laatste die mij op een zeer dun haartje nog verbond met de generatie van de oudsten. De laatste die mij zo sterk verbond met mijn roots. Er was als het ware een machtsverschuiving plaatsgevonden, verandering van positie en een veel groter besef van volwassenheid. Opeens kwam het besef dat ik me verantwoordelijker moest gaan gedragen naar de generaties die na mij kwamen. Jarenlang klopte het allemaal niet voor mij, ik was ontworteld vond ik, keer op keer, zo voelde het. Nergens kon ik me echt thuis voelen, omdat ik van kinds af aan al wist dat "thuis" achter de bergen was, in West Armenië! Juist vanwege de verhalen van mijn oma. En ik

bleef zweven totdat ik waarschijnlijk niet verder kon op die manier. Ik wil niet meer zweven in de wolken, niet wetend waar ik wel en niet bij hoor, rouwend om thuis, heimwee meeslepend naar alle landen waar mijn familie daarna heeft gewoond. Het wordt tijd dat ik diepe wortels in de grond ga slaan, ga aarden op de wereld en de schakel van pijn die generaties door bleef gegeven eindelijk ga doorbreken.

Alleen de pijn, de rest zit diep geworteld in mij en zal ik doorgeven aan mijn toekomstige kinderen. Na de dood van mijn oma is het alsof ik de lijn die van haar naar mijn moeder liep en van mijn moeder naar mij wil verlengen met een dochttertje. Zodat ook zij die kracht ooit kan voelen van 3 generaties vrouwelijke wijsheid en pracht. Net een driehoek die onverwoestbaar blijkt. En dit allemaal in het hoofd van een nog ongehuwd kleinkind van overlevenden, na 104 jaar ballingschap, 104 jaar na iets wat ons dood had moeten krijgen. Bloemen te midden van een woestijn... Het woestijn waar hun brandende voeten de wereld raakten. Ik hoop dat ze nu in vrede rusten en dagelijks over ons waken, ons continu ontwaken van illusie en een mooier leven gunnen dan dat zij hebben gehad. Dat is immers de wens van iedere generatie die ouder is. Heb respect voor ze, zij zijn degenen die ons verbinden met ons verleden en de uitkomsten bieden voor de toekomst. Leef, leef naar eer en geweten hoor ik nog mijn oma zeggen. Wat kon zij toch omgaan met tegenslagen en nog zo dankbaar en bewust blijven. De rest van mijn leven zal ik die wijsheden bij me dragen... Dankjewel oma, ik buig voor jouw diepzinnige lessen der leven en zal het doorgeven, voort laten leven, met volle lef ermee vechten, tot de dood ons zal herenigen. Tot die tijd zal ik volop LEVEN, met mijn geweten op nummer 1.

~Lilit Arakeljan

GIRLPOWER BIJ HET ONTSTAAN VAN DE ARMEENSE KERK

Een van de belangrijkste gebeurtenissen van de Armeniërs was het vestigen van het christendom als een vast onderdeel van ons volksbewustzijn. Dit heeft ons zowel geestelijk als cultureel gevormd tot wie wij op de dag van vandaag zijn. Met name doordat wij in de tijden van tirannie en bezetting door wrede volkeren veel kracht en hoop hebben gehaald uit ons geloof (eenheid vinden d.m.v. gedeelde geloofsstrijd).

We worden overrompeld met heldhaftige verhalen over Armeense koningen en krijgers, zoals Vartan Mamikonian die in de naam van het christendom en ons volk ten strijde trokken tegen vijanden die ons geloof en identiteit wilden wegvagen. Armeense mannen staan in onze geschiedenis altijd bekend als boegbeelden die ons volk beschermden in hectische tijden. Maar hoe zit het met de Armeense vrouwen? Hadden zij geen invloed of belangrijke werken verricht voor het behoud van onze kerk en volk? Ja, natuurlijk wel. Ze waren hierbij zelfs onmisbaar en dat maakt het des te meer onterecht als je nagaat hoe weinig aandacht en gratificatie aan de vrouwen wordt gegeven.

In werkelijkheid hebben Armeense vrouwen en meisjes zich in de eerste eeuw al sterk aangetrokken gevoeld tot het christendom. Van de laagste boerenstand van de samenleving tot aan het Armeense Hof hebben zij zich als evangelisten gediend en hun sociale status gebruikt om het christendom langzamerhand te laten integreren in de voorheen paganistische Armeense cultuur.

De rol van de Armeense vrouwen is van het grootste belang geweest bij het tot stand brengen en verspreiden van het christelijke geloof onder de Armeense bevolking en bij het behoud van de religieuze beginselen en gebruiken. Zowel alleenstaande vrouwen als moeders van gezinnen hebben een zeer waardevolle rol gehad. In de broeitijd van het christendom (1e t/m midden 4e eeuw na Christus) hebben zelfs de vrouwelijke leden van het paleis, adellijke families, koninginnen en prinsessen ervoor gekozen om als statement plotseling onder de eenvoudige, nederige en ascetische omstandigheden te leven om het christelijke boodschap te verspreiden. Ze verlieten al het wereldse en hun prestigieuze omgeving in ruil om de nobele beginselen van het christelijke geloof na te volgen. De belangrijkste voorbeelden hiervan zijn de bekende Armeense vrouwelijke kerkheiligen.

Het gaat om 6 heiligverkleerde vrouwen die een zeer essentieel en diepgaand invloed hadden uitgeoefend bij het verspreiden van het christelijke geloof in de Armeense gemeenschap. Zij wonnen de harten en

de zielen van de mensen door hun leven, heldhaftigheid, wilskracht en onkenbare zelfopoffering te geven aan hogere doelen die boven hunzelf uitstegen. Hun onschuld, vergoten bloed en moed wekte bewondering op bij de plaatselijke bevolking. Er kwamen protesten en ongenoegen tegenover de wrede leiders die de christenen vervolgden. Dit zorgde ervoor dat het heidense denken zijn aanzien verloor en plaats maakte voor de intrede van massale acceptatie van het christendom. De feiten hiervan kennen wij door de historische overleveringen/vastleggingen van de kerkvaders die de sociale werkelijkheid van toentertijd beschreven.

Hieronder zijn de namen van de vrouwelijke heiligen van de Armeense kerk die bereid waren om hun leven te offeren voor het nieuwe geloof en het nieuwe model van het gezinsleven (heiligheid van het gezin). Zij waren de vrouwelijke christelijke pioniers die de weg vrijmaakten voor een nieuw begin in de geschiedenis van de Armeniërs.

SURP HRIPSIME EN SURP GAYANE

Surp Hripsime en Surp Gayane waren vanuit onze Armeense historische traditie een van de eerste martelaren die voor hun christelijke geloof stierven. Daarvoor waren ze nonnen in Rome waar christenvervolgingen aan de orde van de dag waren. De aandrijver van deze vervolgingen was keizer Diocletian. Tijdens de vervolgingen werd hij overvallen door de schoonheid van de mooie jonge Hripsime. Hij spaarde haar en de leven van haar nonnengroep (waar Gayane ook bij hoorde) in ruil voor een gedwongen huwelijk. Hierop besloten ze naar Armenië te vluchten waar destijds de heidense Koning Trdat heerste. Hij ontving even daarna een brief van Diocletian waarin beschreven stond hoe schoon en prachtig Hripsime was. Koning Trdat besloot vervolgens een zoekactie te houden om Hripsime en haar nonnengroep te vinden. Bij het ontdekken van de groep werd hij onmiddellijk verliefd bij het aanzien van zowel Hripsime als Gayane. Nadat beide vrouwen weigerden om met hem te trouwen en te bekeren, werden zij en andere nonnen op gruwelijke wijze om het leven gebracht.

Tijdens de martelingen bleven beide vrouwen onbevreesd en moedigden elkaar aan om sterk te staan in hun geloof. Nadat Armenië christendom als staatsgodsdienst aannam werden er kerken gebouwd op de plekken waar deze twee vrouwelijke heiligen voor hun geloof stierven.

KONINGIN ASHKHEN

Zij was de vrouw van dezelfde Koning Trdat die christenen in Armenië vervolgde. Tijdens de heerschappij van deze koning was het Perzische zoroastrisme de staatsgodsdienst van Armenië. Maar Ashkhen was niet op haar mondje gevallen en had voor het trouwen met King Trdat al een sterke eigen wil als het op christelijke geloof aankwam. Ze was vooral geïnspireerd geraakt door het martelaarschap van Surp Hripsime en Surp Gayane. Samen met de zus van de koning (Khosrovidukht) gebruikten ze al hun invloed om de christenen in Armenië te beschermen en de eigenwijze koning van het christendom te overtuigen. Uiteindelijk lukte het haar samen met prinses Khosrovidukht om haar man om te praten. Ze werd later heiligverklaard door de Armeense kerk voor haar inspanningen en toewijding bij het redden en hulp bieden aan de onderdrukte Armeense christenen.

PRINSES KHOSROVIDUKHT

Voordat Khosrovidukht koningin Ashkhen hielp was zij nog geen christen. Dit veranderde nadat zij aanhoudende visioenen kreeg waar God haar opriep om de aartsmissionaris Gregorius de Verlichter uit Khor Virap te redden. Vermeend wordt dat zij Gregorius van eten had voorzien in de 15 jarige periode van zijn verblijf in de put van Khor Virap. Nadat de zus van de koning deze visioenen niet meer voor zich kon houden, vertelde zij dit ook aan haar broer Koning Trdat. De koning was in de veronderstelling dat Gregorius al lang overleden was in de put van Khor Virap maar toen Gregorius voor hem gebracht werd, was de koning zo verwonderd van de standvastigheid van Gregorius dat hij het besluit nam om zelf te bekeren tot het christendom en zijn leven te wijden aan het verspreiden van het woord van

God. Om deze reden gedenken wij nog steeds de weldiensten en de overtuigingskracht van prinses Khosrovidukht die een van de aanleidingen was dat ons tot het christendom bracht.

KUYS VARVARA

Kuys Varvara (Maagd Varvara) was een belangrijke vrouwelijke rolfiguur die christelijke waardes en evangelie meegaf aan de Armeense moeders om zo meer gezinnen dichterbij het christelijke geloof te brengen. Zij is hierom gedood door haar eigen vader voor het verspreiden van het christendom onder de vrouwen. Op de dag van vandaag staat ze in de Armeense kerk bekend als symbool voor kuisheid, barmhartigheid en vrouwelijke kracht en heiligheid.

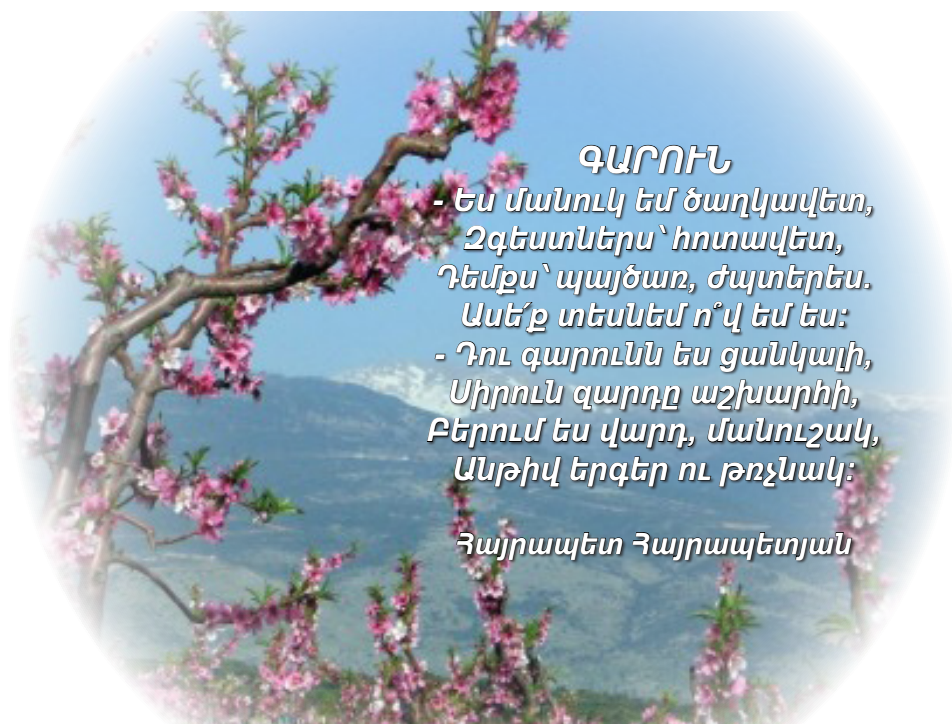
SURP SHUSHANIK

Als een van de laatste heilige vrouwelijke martelaren hebben wij Surp Shushanik. Ze werd als een Armeense prinses vermoord door haar man, die een Georgische prins was. Ze wilde dat Georgiërs net als haar eigen volksgenoten

christelijk werden, waardoor ze veel haat en nijd over haar heen kreeg van de Georgische koninklijke leden. Na jarenlange pogingen van haar man om haar tot het Zoroastrisme te bekeren gaf hij het op en vermoorde haar uit wanhoop. Sindsdien is zij heiligverklaard in zowel de Georgische Orthodoxe kerk als in de Armeens Apostolische kerk.

Laten we nooit vergeten wat onze Armeense vrouwen te verduren kregen, zodat wij christelijk konden worden en blijven. En hoe zij net als de mannelijke kerkheiligen sterk en moedig bleven in hun geloof. Het is onze plicht om deze vrouwen te eren en hun werk voort te zetten door ons gezin en de christelijke waardes ervan te respecteren. Hoe moeilijk het ook is in deze eeuw, waar christendom vooral op fronten van educatie, media en sociale druk aangevallen wordt. We moeten vooralsnog net als deze vrouwen hiertegen verzetten om hiermee hun nalatenschap te vereeuwigen.

Hayk Abrahamian

ԳԱՐՈՒՆ

- Ես մանուկ եմ ծաղկավետ,
Չգեստներս՝ հոտավետ,
Դեմքս՝ պայծառ, ժպտերես.
Ասե՛ք տեսնեմ ո՞վ եմ ես:
- Դու գարունն ես ցանկալի,
Սիրուն զարդը աշխարհի,
Բերում ես վարդ, մանուշակ,
Անթիվ երգեր ու թռչնակ:

Հայրապետ Հայրապետյան

Hay-Tater en hun bijzondere dialect

'Op 5 dagen afstand met kameel vanaf de zee, staat een stad voornamelijk bewoond door Armeniërs', schrijft Anothony Jenkinson in 1562. De stedelingen spreken bijzondere dialecten van de Armeniërs en Georgiërs gaan langs elkaar heen, en alleen door Turks te praten kunnen de bewoners elkaar verstaan. Deze Armeniërs spraken een dialect van

Tat, een Iraanse taal, als moedertaal geadopteerd door enkele Christelijke Armeense gemeenschappen in Azerbaidjan. Vier eeuwen later waren er nog maar twee dorpen in Azerbaidjan bekend waar Hay-Tater woonden. Na het begin van de Karabakh oorlog zijn zij in de Aragatsotn provincie in Armenië gaan wonen. Vroeger gebruikten de meeste Tat-Armeniërs wel

het Armeense schrift, maar spraken vaak geen Armeens. In de afgelopen 100 jaar zijn de meesten, vooral in de tijd van Sovjet, Armeens gaan spreken. Er is nog een héél klein aantal Armeniërs dat Tat-Armeens spreekt, waarvan enkelen in Rusland.

Sin

Verder lezen: *Iranian Languages*, *Windfuhr* en *My Archive Of Languages*, *Schmitz*

Գիտե՛ս, որ...

Առցախում կա մի սոսի: Այն տառախաշրջանի ամենաբարձր ու ամենատարեց ծառն է՝ մոտ 2000 տարեկան: Ըստ ավանդության՝ Նրա սովերի տակ հանգստացել են Մեսրոպ Մաշտոցը, Սայաթ-Նովան, Մովսես Խորենացին: Այդ ծառի փղակը երեքսենյականոց բնակարանի չափ է:

Ըստ ավանդությունն – volgens de legende

Հայտնի Սոսին
Աղբյուր: Չանգակի <<Մայրենի>>
Ընտրեղարան, ՀՀԴ-ից

Transkaukasia, van Rusland tot Armenië

Tbilisi ten tijde van de Republiek

Met de aanhoudende spanningen veroorzaakt door het uiteenvallen van de Sovjetunie en de omliggende agressors, is het gek om te bedenken dat er iets meer dan 100 jaar geleden een land bestond opgesteld uit drie landen: Armenië, Azerbaidjan en Georgië. Nog tijdens de Eerste wereldoorlog en de tijd van de Genocide, vond in Rusland de bekende Oktoberrevolutie plaats. Het land wisselde de tsaar in voor een socialistisch regime onder de Bolsjewieken en Lenin, waarna een 5 jaar lange burgeroorlog volgde. Enkel 4 dagen na de revolutie werd in Tbilisi het Transkaukasische Commisariaat opgericht. Een nieuwe 'rijksdag' moest de al bestaande unie tussen Armenië, Azerbaidjan en Georgië hechter maken. Dit orgaan tekende twee maanden later een wapenstilstand tussen het Ottomaanse Rijk, de Kaukasusregio en Perzië, de zogenoemde wapenstilstand van Erzincan.

In maart, 1918, trok Rusland zich terug uit de oorlog. Het Ottomaanse rijk kreeg enkele gebieden terug, zoals Kars, en in Trabzon werd

gepraat over vrede tussen de Ottomanen en een delegatie uit de Kaukasus. De Ottomanen zagen graag een stabiele regio en wouden meer invloed. De delegatie uit de Kaukasus accepteerde het vredesverdrag in de hoop daarop volgende onderhandelingen te laten plaatsvinden. Echter in Tbilisi vond men dit minder goed nieuws. Zij verklaarden eind april het verdrag ongeldig en riepen de Transkaukasische Republiek uit. Hoewel de oorlog tussen de Russen en Ottomanen voorbij was, vielen de Ottomanen deze nieuwe republiek binnen en veroverden de huidige oosterlijke provincies. Zoals velen weten probeerden zij verder te dringen, wat in Armenië leidde tot de slag om Sardarapat. Armenië was echter niet de enige verdediger. De Ottomanen wouden Tbilisi, Gyumri en Echmiadzin tot hun rijk rekenen om een spoor aan te leggen als verbinding tussen Turkijë, Baku en Naxhichevan.

De nieuwe republiek rommelde aan alle kanten. Er was onrust tussen de drie volkeren en al

een maand later, ten tijde van de veldslagen bij Aparan, Vanadzor en Sardarapat, riep Georgië hun onafhankelijkheid uit. Twee dagen later volgden Armenië en Azerbaidjan. Alle drie de landen bestonden tot de overname door de Sovjet-Unie. Het ging Georgië en Azerbaidjan makkelijker af dan Armenië. Georgië werd erkend door zowel Duitsland als Turkijë (beiden nog bondgenoten in de oorlog). Armenië kreeg te maken met invasies door de Ottomanen, een oorlog met Azerbaidjan en grensverschillen met Georgië. De hele regio stond in vlam, vol veldslagen, conflicten, opkomende staatjes en inmenging van Turkijë, Engeland, Duitsland, Perzië en Rusland. Een interessant voorbeeld is de bezetting van Baku in 1918 door Armeniërs met behulp van Engelsen en Russische socialisten (Mensheviks). Tot de val van Baku bestond er daar voor 2 maanden een onafhankelijke staat. Een jaar later begon de oorlog om Karabagh. De

vele veldslagen en gruwelijke massamoorden uit de tijd houden een duidelijk verband met de aanhoudende bezettingen en belangen van grote naties en heeft geleid tot aanhoudende problemen.. Toch zie ik de Transkaukasische republiek als een lichtpuntje in de duisternis, waar drie landen in conflict met elkaar hebben geprobeerd te verenigen voor het bestaan en welzijn van alle drie de landen. De verklaring van onafhankelijkheid was een duidelijke afzetting tegen de gemakszuchtige opdeling van gebieden zoals de hele 19e en 20e eeuw heeft plaatsgevonden.

Tbilisi ten tijde van de Republiek

Sin

Verder lezen

Russisch: <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/318349>

De Lange Twintigste Eeuw, Caljé en Hollander

Hier voel ik me veilig , hier voel ik me sterk.
Hier ben ik thuis , .. hier ben ik me zelf
Hier ben ik blij, hier ben ik verdrietig.
In het land dat wint , en niet doet aan verliezen.
Het land dat boog, maar nooit brak.
In dit land vindt ik me zelf toen ik verdwaald was.
Het land van pijn , het land van angst.
Het land dat vreest , maar is niet bang.
Het land van trots , het land van kracht
Het land dat vandaag de dag nog op haar kinderen wacht.
het land dat vocht , ...en overwon
Het land zonder littekensmaar met een open wond.

ARMENIAN NATIVE FAITH

The Armenian Native Faith, also known as Armenian Neopaganism or Hetanism (Հեթանոսություն – Hetanosutjun) is an ethnic religion of Armenians. In the 20th century took place the Pagan religious movement, where the followers of that movement called themselves հեթանոս Hetanos, which means "Heathen" (loanword from the Greek ἔθνος, ethnos) or Arordini, meaning the "Children of Ara" (also "Arordiners" in some scholarly publications). There are still people following Armenian Neopaganism.

Armenian Neopaganism does not require to follow any strict doctrines in their theology, philosophy, and spirituality. Therefore, the Neopagan worldview is a combination of diverse ideas collected by each adherent. Armenian

Neopagans believe that the Creator of the world was the God Ara, who also conceived other gods.

The holy book of the Armenian Native Faith, Ukhtagirk, was written by Slak Kakosyan. It was his life work, which he finished in 2005. The book is divided into 7 parts, and one of its parts is describing Garegin Nzhdeh's life and ideas in a mythologized way. The followers of the Armenian Neopaganism do not consider Ukhtagirk unquestionable, the book is open to alterations as required by changing circumstances.

The Arordiners celebrate the following holidays:

- Trndez, which is connected with sun/fire worship in ancient Armenia, symbolizing the coming of spring and fertility.
- Zatik, Armenian Easter - dedicated to Mother of Gods - Anahit. The word "zatic" means deliverance, separation from something ("zatvel – andjatvel")
- Hambardzum - Ascension Day celebrated 40 days after "Easter"
- Vardavar - associated with the goddess Astghik, who was the goddess of water, beauty, love and fertility.
- Khaghghorhnek - a day for the remembrance of the ancestors
- Navasard - Ode to Aramazd, Armenia New Year

IDOLS AND TEMPLES

The central shrine for Neopagans is a Pagan temple in Garni reconstructed, which is originally dedicated to Mihr (see the previous edition).

Metsamor - a site for the cult of the mother goddess

Shengavit

The Erebuni Fortress

Zorats Karer and the mountains

